

"Мій рідний край, моє Полісся, пуги зелені і поля. За все, за все тобі вклонюся, моя натруджена земля..."

Пісня повернула Валентині спогади минулих літ. Тоді їй було рочоків із сім. Стояла золота осінь, пора бабиного літа. Воно летіло сніжно-срібним павутинням над землею, чіплялося за трави-зілля, знову здіймалося до неба. Сонце світило-вигравало так, наче повернулось літо. І якби не копання картоплі та безліч людських гуртів на полях – їй не подумав би, що то вже захід року – жовтогаряча осінь.

І враз далеко, а потім ближче і ближче протяжно донеслося:

– Кур-ли, кур-ли...

Всі як один: мама, тато, Люба, Женя, Марія, Олечка, Микола – стали, мов зачаровані. І всі люди на полі підняли голови до бездонного неба. А там летіли журавлі. Всі мовчали. Дивилися, як невидимий диригент то збирав птахів до купи, то знову розводив їх ключ.

Тишу порушила мати Галина Андріївна:

– Все, діточки, журавлики від нас летять – зиму за собою несуть. Летіть з Богом, а вертайтеся веселиками навесні. Щасливої вам дороги... – неначе благословляла і закликала щастя-долю для своєї родини.

– Мамо, а чого ви раз кажете на них веселики, а другий – журавлі? – перепитала дівчинка.

За матір відповів батько, Микола Степанович, чоловік не балакучий, монтер електров'язку, від природи – всім помічник. Він пояснив дітям, що коли журавлі летять у вирій, вони сумують, журяться за рідними просторами. Їм жаль полишати землю, де народилися вони самі і їх діти, бо не всі долетять до нового місця, не всі повернуться назад. Тому восени їх називають журавлями, а навесні – веселиками. Відлітають вони родинами, повертаються – парами. Хто вперше побачить їх і привітає, весь рік буде веселим, а, можливо, й усе життя...

Ці ПТАХИ не випадково зринули в пам'яті Валенти-

Жінка року

Веселики

її долі

ни Миколаївни. Якраз треба було придумати назву-епіграф до великого культурологічного дійства району – щорічного свята аматорських колективів, яке їй започаткували "Веселики Полісся".

А все почалося з пісні...

"Мій рідний дім, моє коріння... Де прадід і вічність на волах... Я до тебе іду у пісні – в тій, що живе в твоїх синах"...

Можна із впевненістю додати: і в дочках. Бо в Городці всі знали співучу і добросердечну бабцю Ювгу – Євгенію Михайлівну – бабусю по матері. Ой, скільки пісень, легенд, казок та приспівок передала вона доньці, внученятам, всім, хто закоханий і збирає самородки з народної пісенної царини! І так повелося у сім'ї Миколи Міцути, що на всіх родинних зустрічах, весіллях, його дружина Галина пересипала приготування прислівками: "Короваю, наш раю, я тебе убираю..."

ТІЛЬКИ вищі сили знають долю пісні та людини. Ще в дитинстві Валентина мріяла стати медичкою чи лікарем. Не мала ще й п'яти років, як навчилася читати книжки. Дивувалися сільські бібліотекарі з цієї дівчинки, яка візьме книжку вранці, а ввечері приносить прочитану. Екзамен їй влаштували: просили прочитати то на

цій, то на іншій сторінці, а потім розповісти. Та коли після закінчення школи довелось обирати фах, нитка Аріадни зупинилася на другому: Валентина стала культпрацівником. Спочатку працювала у районній бібліотеці, потім завідуючою методичним відділом. А згодом цю молоду і творчу дівчину помітили у райвиконкомі і запропонували посаду завідувачі відділом культури. Було їй лише 22 роки. І не думала, їй не гадала, бо погодилась лише на рік, а недавно виповнилось п'ятнадцять.

ЯКИХ тільки хвилин не довелося пережити! Адже кожне святкове дійство – це в деякій мірі маленьке сімейне "весілля", для якого маєш віддати все, що у тебе є. Це – конкурси "міс", на крашу за професією, відзначення визначних дат, історичних подій... Все було: і чорне, і червоне... Були злети і були невдачі. Але наполегливість, бажання бачити свою рідну Володимиреччину далеко не гіршою від інших районів області, дали сили і поштовх працювати з енергією, ентузіазмом, любов'ю до пісні та до людей.

Творити нове, незвичне, вишукане і цікаве – основне кредо сьогоднішньої Валентини Міцути. А ще їй дає натхнення до життя, до творчості, пошуку – її родина,

синок Олесь.

"Цвіти і хлібом колосися серед тополь і яворів. Щоб у твоє гніздо затишне лелека знову прилетів..." – звучить пісня наших місцевих авторів В. Мартинюка та Ю. Козодоя. Душу кожного сколихнуть ці слова, а її вони, мабуть, хвилюють чи не найбільше. Збираються народні перлини, забуті пісні, легенди. І тому саме збереженню народних традицій, пісенній спадщині Полісся надає Валентина Миколаївна перевагу.

З її рук відродилася слава районної культури. На сцену разом з дорослими вийшли діти. Аматорський колектив "Верес" під керівництвом Федора Ромаса прославився за межами України.

Мистецькі колективи Жовкинь, Острівця, Полиць, Балахович, Довговолі, Новаків, Рафалівки, Суховолі високо несуть честь району на творчій сцені області. Як не скрутно доводиться їй, як керівнику "невиробничого" підрозділу, та з допомогою небайдужих до проблем культури людей, при підтримці місцевої влади, райдержадміністрації оновлено і зроблено капітальний ремонт будинку культури. Відремонтовано дахи та окремі приміщення у сільських будинках культури і клубах Канонич, Солачева та Любахів.

А ще Валентина Миколаївна до посади завідувачі відділом культури району долучила чимало громадських справ. Вона очолює районну раду жінок, є головою райорганізації Всеукраїнського політичного об'єднання "Жінки за майбутнє".

Як жінку-матір, її хвилює доля полісянок. Тому не дивно, що за допомогою та підтримкою до неї звертаються десятки трудівниць. Вона ініціювала багато хороших справ у житті району. Ось чому в конкурсі "Жінка-2001" Валентина Миколаївна визнана переможницею номінації "Жінка – громадський діяч".

Галина ТЕТЕНЬВА.

Фото
Сергія Дуляницького.